

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého, soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce ve věci žalobce: **V. P. T.**, zastoupený advokátem Mgr. Petrem Škopkem, sídlem Dukelských hrdinů 59/II, Rakovník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2025, čj. 4 A 58/2025-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2025, č. j. 4 A 58/2025-35. Tímto rozsudkem městský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2025, č. j. MV-166505-6/OAM-2025. Jím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 10. 7. 2024, č. j. CPR-12545-24/ČJ-2025-931200-SV (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím mu bylo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba dvou let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „*členské státy EU a smluvní státy*“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států EU. Zároveň byla žalobci stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[2] Městský soud ve svém rozsudku konstatoval, že žalobce v řízení uvedl, že má ve státě původu dluhy, což mu brání v návratu (v České republice si chtěl vydělat na jejich splacení). Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 10. 9. 2025 k možnosti vycestování, dle kterého bylo vycestování žalobce možné. Dále si žalovaný

k odvolací námitce žalobce opatřil i revizní závazné stanovisko ministra vnitra k možnosti vycestování ze dne 5. 11. 2025 č.j. MV-168303-2/OAM-2025, jehož přílohou byl i materiál týkající se půjček, úvěrů a lichvy ve Vietnamu. Z něj vyplývá, že občan postižený lichvou se může obrátit na orgány činné v trestním řízení (policii) nebo se může bránit v občanském soudním řízení a oběť lichvy není postihována za uzavření nevýhodného úvěru. Dle daného závazného stanoviska tudíž žalobci ve vlasti v souvislosti s dluhy nehrozí skutečné nebezpečí; také je za své dluhy zodpovědný sám a v případě lichvy se může obrátit na státní orgány v domovském státě. Podle městského soudu se žalovaný podrobně a v souladu se zákonem zabýval důvody znemožňujícími vycestování, a to na základě individualizovaných skutečností tvrzených žalobcem. V tomto posouzení městský soud neshledal pochybení. Správní orgán I. stupně se přitom žalobce na důvody znemožňující vycestování dotazoval v dostatečném rozsahu, a to včetně možných hrozeb v domovském státě. Žalobce mohl uvést i určité detaily, pokud by to považoval za vhodné. To však neučinil ani v odvolání, ani v žalobě.

[3] Dále městský soud uvedl, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, v délce dvou let, je v dané situaci adekvátní a dostatečně odůvodněné. Správní orgány zohlednily všechny relevantní skutečnosti včetně okolností soukromého a rodinného života, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce stanoveného zákonem. Za daných okolností se tak uložená doba nejví jako svévolná či excesivní, meze správního uvážení nebyly překročeny a žalovaný své závěry dostatečně a logicky odůvodnil.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že věc svým významem přesahuje jeho vlastní zájmy ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu.

[6] Stěžovatel namítá, že se městský soud při svém rozhodování odchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně od závěrů uvedených v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 2. 2016, č. j. 5 Azs 7/2016-22. Stěžovatel má za to, že pokud by správní orgán I. stupně postupoval v souladu s uvedenou judikaturou, měl mu položit doplňující otázky, na základě nichž by mohl vyhodnotit, zda jsou obavy žalobce z návratu do země původu důvodné a věrohodné. Pro úplné a řádné zjištění skutkového stavu bylo nutné získat podrobnosti ohledně věřitelů žalobce a důsledků nesplacení dluhů, a to za účelem posouzení, zda vyhoštění žalobce je potenciálně možné.

[7] Stěžovatel připomněl, že dle městského soudu neměl žalovaný povinnost zjišťovat, jaké skutečnosti stěžovatel uvedl v rámci řízení o mezinárodní ochraně (o kterou také požádal), neboť se jedná o zcela oddělená správní řízení, s odlišným účelem. Žalovaný navíc údajně měl podle názoru městského soudu dostatek informací, aby mohl možnost vycestování posoudit. Proto městský soud neprováděl k důkazu správní spis vedený v rámci řízení o mezinárodní ochranu. Dle stěžovatele se však městský soud dostatečně nezabýval relevancí navrženého důkazu ve vztahu k žalobní námitce porušení § 179 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel má za to, že se městský soud měl vypořádat s otázkou, zda k důkazu navržený spis vedený v rámci řízení o mezinárodní ochraně mohl přispět k posouzení důvodů znemožňujících vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, pokud stěžovatel tvrdil, že daný spis v tomto ohledu obsahuje bližší informace. Dle stěžovatele

pokračování

městský soud navržený důkaz odmítl formalisticky, pouze s odkazem na odlišnost správního řízení o mezinárodní ochraně a správního řízení o vyhoštění, resp. s odkazem na závěr, že žalovaný měl dostatek informací, aby mohl možnost vycestování posoudit. Z uvedeného hlediska je dle stěžovatele možné rozsudek městského soudu považovat za nepřezkoumatelný.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje námitky stěžovatele za účelové a poukázal na nízkou míru individualizace námitek ve vztahu k případu stěžovatele. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, případně odmítl pro nepřijatelnost.

[9] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 zakládala zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz např. usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, či ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30).

[11] Stěžovatel pouze obecně uvedl, že přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že posouzení věci městským soudem je vadné (mělo jít o zásadní pochybení) s dopadem do jeho hmotněprávního postavení. Zároveň má dle stěžovatele řešená právní otázka rozpoznatelný dopad nad rámec jeho vlastního případu. Stěžovatel však neoznačuje žádnou právní otázku, kterou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, kterou soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu.

[12] Nad rámec toho Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace uvedená v kasační stížnosti je na samé hranici přípustnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel v ní totiž do značné míry opakuje žalobní námitky, resp. v ní opakovaně nesouhlasí se závěry žalovaného, které aproboval městský soud. Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek, který směřuje k přezkoumání pravomocného rozsudku krajského (městského) soudu, nikoli přezkoumání rozhodnutí žalovaného; tímto směrem je proto třeba vést i kasační námitky.

[13] Nejdříve se Nejvyšší správní soud věnoval námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy

představovala důvod přijatelnosti. Rozsudek městského soudu je však řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný. Městský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na smysl všech žalobních námitek.

[14] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel konkrétně ve skutečnosti, že se městský soud k žalobní námitce dostatečně nezabýval relevancí navrženého důkazu v podobě spisu vedeného v řízení o stěžovatelově žádosti o mezinárodní ochranu. Je však zřejmé, že se městský soud s touto otázkou vypořádal. Zejména v odstavcích 24, 25 a 27 uvedl, v čem spatřoval nerelevantnost daného spisu pro řízení před správními orgány. V odst. 26 svého rozsudku (ve spojení s dalšími částmi odůvodnění) pak uvedl, proč zmíněný spis týkající se řízení o stěžovatelově žádosti o mezinárodní ochranu sám neprovede jako důkaz. V tomto směru postupoval v souladu s ustálenou judikaturou, dle které soudy ani správní orgány nejsou návrhy účastníků na provedení důkazů vázány, avšak to, proč určitý navržený důkaz neprovedou, musí řádně odůvodnit (rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 1 Afs 77/2009-114).

[15] Nejvyšší správní soud dodává, že nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[16] V tomto smyslu přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani stěžovatelem tvrzené odchýlení se městského soudu od závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 7/2016-22. Z něj stěžovatel dovozuje povinnost správních orgánů klást mu v řízení doplňující otázky za účelem řádného zjištění skutkového stavu (aby bylo možné vyhodnotit, zda jsou jeho obavy z návratu do země původu důvodné a věrohodné). Tento rozsudek ovšem na posuzovanou věc nedopadá. Týkal se situace, kdy Ministerstvo vnitra založilo svá závazná stanoviska na informacích, které mu byly známy z úřední činnosti, aniž by upřesnilo, o jaké informace se mělo jednat. V nyní posuzované věci však správní orgány založily své posouzení primárně na tom, že sám stěžovatel žádné konkrétní skutečnosti svědčící o hrozbě skutečného nebezpečí v případě návratu do vlasti vůbec netvrdil; naopak označil svůj návrat za bezpečný. Nejde tedy o situaci, kdy by správní orgány opřely závěr o možnosti vycestování stěžovatele o závazná stanoviska obsahující nedostatky. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že pokud jde o posouzení otázky, zda by mohl být stěžovatel vycestováním vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců, je sice povinností správního orgánu zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch vyhošťovaného cizince, ovšem je zejména v zájmu tohoto cizince, aby v rámci daného řízení uvedl konkrétně, čeho se obává (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2024, č. j. 7 Azs 130/2024-33; a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23). To stěžovatel podle městského soudu a správních orgánů neučinil.

[17] Kasační soud doplňuje, že obdobnou argumentaci jiných stěžovatelů, zastoupených týměž právním zástupcem jako nynější stěžovatel, považoval v případě přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění nedůvodnou také v usneseních ze dne 28. 1. 2026, č. j. 3 Azs 186/2025-25, a ze dne 7. 1. 2026, č. j. 10 Azs 241/2025-47. Tam se s danou námitkou vypořádal stejně jako v tomto usnesení.

[18] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani pochybení městského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti

pokračování

kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Napadený rozsudek odpovídá ustálené judikatuře, která dává odpověď na kasační a v konečném důsledku rovněž žalobní námitky. S ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[19] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 278/2016-16).

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto ani on nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2026

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu